

На изтокъ слънцето бавно си показваше лицето, но още не блъсналъ първия лъчъ, въ полето свѣтна малъкъ пламъкъ, раздаде се вистрѣлъ . . . Оглушителенъ гръмъ екна въ утрѣнния свѣжъ въздухъ. Слѣдъ него зачестиха, втори, трети . . .

Убийственъ огънь забуча отъ двѣ страни. Куршумитѣ пищѣха, съскаха и прѣхвъркваха далечъ задъ българската верига . . .

Огънятъ ставаше все по ожесточенъ. Турцитѣ, които дълго врѣме бѣгаха, сега искаха да опитатъ своето щастие. Тѣ чувствуваха, че трѣбва да се борятъ за животъ или смъртъ. Да защитятъ свещениятъ си старъ, второпрѣстоленъ градъ Одринъ, гробница на тѣхнитѣ славни султани и паши.

Тѣ настѣпваха съ голѣми сили и се държаха здраво. Окопани до една могила, тѣ твърдо отблъскваха ударитѣ, като същеврѣмено другитѣ имъ части настѣпваха съ голѣми сили.

Огънятъ на турцитѣ ставаше все по убийственъ. Гранатитѣ започнаха сполучливо да падатъ въ българскитѣ вериги. По лицата на войницитѣ мина уплаха. Тѣ се разколебаха. Противникътъ усѣщаше, че взема връхъ и още ожесточено откриваше огънь . . .

Крѣвта се лѣеше . . .

Въ момента, когато турцитѣ се готвѣха да нанесатъ рѣшителния ударъ, единъ високъ гласъ се разнесе: „Напрѣдъ момчета . . . Ура!“ . . .

Прѣдъ веригитѣ излѣзе младъ войникъ и безъ да види дали ще го послѣдватъ другаритѣ му полетѣ напрѣдъ.

Цѣлата верига се хвърли слѣдъ него. Страшно „ура“, съ кашъ излѣзло отъ устата на диви звѣрове, оглуши полето.

Почна се бой гърди съ гърди. Младиятъ войникъ се хвърли верѣдъ неприятелтъ. По лицето му се виждаше крѣвъ.

Турцитѣ дадоха грѣбъ. Побѣдата бѣ спечелена и този пѣтъ.

*
* *

Настѣпи тиха нощъ.

Звѣздитѣ затрепкаха една слѣдъ друга и заприказваха тайнствено съ нощта.